

A fel nem olvasott köszöntő:

Levél a távolból (2011)

Kedves Bálozók!

Direkt ezért utaztam ide, Dél-Koreába, hogy tényleg a távolból köszönthessem a kedves jelenlévőket.

Egy fantáziátlan, cifra nyomorban élő, lepusztult országban vagyok, ahol semmi nem működik jól, ordít a szegénység, az emberek mogorvák és jövőtlenek. E nagy szomorúságukat legfőképpen az okozza, hogy nekik nincs KLTE Baráti Körük. Ezt több egyetemen is kérdeztem, bizony még eszükbe sem jutott ilyet alakítani. Nem túlzás tehát, ha azt mondom, ebben világelső vagyunk. Ebből az is következik, hogy nekik soha nem lehet KLTE BK báljuk, egész generációk így élnek le majd szegényes életüket, hogy ebből kimaradnak.

De nézzük az egyetemeiket. Az épületek, amelyek ugyan tekintélyesen nagyok, csak üveggel vannak borítva, mert téglára és elég betonra nincs pénzük, azon kívül a munkamoráljuk is nagyon alacsony, mert ezeken az üvegfalakon nézegetnek ki az irodákból a parkokba, amelyek csak azért vannak, mert nem volt pénzük több épületre.

A zongoráikról nem is érdemes túl sokat mondani: mindegyiknek egyszerűen zongorahangja van, ahelyett, hogy az általunk oly jól ismert cimbalom érces hangját produkálnák. Mindenféle nagy márkák utánzataival tetszelegnek, a koncerttermeikben meg tátong az űr, sivarak a színpadok. A koreai gyermekek nagyon nagy számban tanulnak zongorázni, vigasztalásul azért, mert alig van otthon kompjuterük a szegénység miatt. A többség nemigen használja mind a tíz ujját, mert nagyon félnek attól, hogy elkopnak.

Aztán ott van egy szenzációs találmány: a nyilvános titok. Ez úgy néz ki, hogy este minden házon millió színes neon szöveg van, csak a magunkfajta nem tudja elolvasni őket, így minden egyes felirat maga egy titok. Na jó, a Coca-cola, meg a Triumph olvasható, de ezek nálunk is vannak, ezért ezek nem is titkok. Megfigyeltem azt is, hogy a koreaiak sokat hajlonganak, ami nyilván azért van, mert nekik a monszun miatt jobban meszesedik a derekuk, és ez ellen küzdenek egymásra mosolyogva. Ebből is látszik, hogy nekik nincs annyi pénzük egészségügyre, mint nekünk, ezért így spórolnak. Evéskor is gyakran a földön ülnek, mert iszonyatosan félnek attól, hogy leesnek a székről.

Az utcákat direkt keskenyre építették, hogy az autók ne férjenek el egymás mellett, ezért letekert ablakkal folyamatosan beszéljenek egymáshoz a sofőrök. Ilyenkor – elmondás szerint – indulatosan említésre kerülnek a közeli és távoli

rokonok is, így a társadalom összetartása folyamatosan erősödik. Az autók megcsendesek, talán motor sincs bennük, viszont akkorát tudnak 20 cm-ről dudálni, hogy ha addig nem volt hasmenésünk, ez biztosan beindítja. Azt hiszem, az autósok leszoktak a gondolkodásról is, mert mindenki gps-szel mászkál még a saját városában is, pedig nem volna miért, hiszen egy-egy koreai város alig nagyobb, mint mondjuk, Hajdúvid, mindenki tudja, hogy hová vezet az egyetlen országút. Ráadásul az autógyárak megbeleépítik a műszerfalba a gps-t, nehogy feledékenységéből valaki otthon hagyja. Ezek a jóemberek talán nem is tudják, hogy van más autómárka is, mint a koreai, ami nyilván szegénységük újabb bizonyítéka.

Van egy másik hihetetlen nagy bajuk: a szabadság hiánya. El kell képzelni, hogy bárhol körbenézünk, mindenhol magas hegyek korlátozzák a távolbalátást, emlékeztetnek arra, hogy nincs korlátlan tér, meg aztán a hegyek alakja is sematikus: mindegyik kiáll a földből és még azt sem tudták elérni, hogy október elején már legalább néhány fa sárga vagy barna legyen.

A szállodáik mindegyike maga a katasztrófa: nem telik rugóra nekik, ezért vizet tesznek az ágyba és azt melegítgetik a konnektorból. A fürdőszobai vécé, nyilván a csalogatás miatt mindenféle funkciót tud elektronikusan, csak a legnagyobb fogyatékoság, hogy az eredeti műveletet nem tudja helyettesíteni. Utánozzák a gazdagokat, szinte a megtevesztésig, de kiderül a nyomorúság, mikor távozáskor fizetni kell nekik a szobáért. Ha gazdagok lennének, nem hiszem, hogy ilyen kicsinyes dolgokra vetemednének.

Na és hát ne felejtsük el az ételeket! Valahogy úgy lehet összefoglalni, hogy minden normális ízű növényt vagy húst istentelenül elváltoztatnak, nehogy fel lehessen ismerni. A másik szokásuk, hogy utánozzák a japánokat: sok kis tányérka, tál, serpenyő és lábaska kerül az asztalra, de a szegénység itt is kiviláglik: mindegyikben csak egy csipetnyi étel van, és azt is hihetetlenül össze-vissza sorrendben eszegetik, hogy hamar elmenjen az étvágyuk és ne kelljen sokat enni. Van egy méregerős paprikájuk, amit azért adnak, hogy két harapás után biztosan égő pokollá váljon a teljes száj és nyelv, sőt még másnap reggel további bajok is leselkedjenek a szupervécét használóra. Így a kedves vendég nem eszik, esetleg csak iszik valami tengerízű levest. Kicsavart egy fantáziájuk van: kapunk a kezünkbe két pálcikát, ami nem nagy cucc. Igen ám, de mindkettő rozsdamentes, csúszós fém, ami azt eredményezi, hogy az étkezésre szánt időnek kb. a kétharmadát azzal tölti a vendég, hogy megpróbálja az asztal felett tartani mindkét pálcikát egy kézben, s mikor a többiek nem néznek, balkézzel gyorsan bekapjon valami kis falatkát.

Rengeteg hát itt a baj, csak most látszik, hogy milyen jó otthon. Itt például nem írnak felsőoktatási törvénymódosítást sem, a normatív támogatást meg nem is

ismerik, valami abnormatívát használnak helyette. Nagy a keletje a szerencsejátéknak, még a pénzüket is úgy hívják, hogy „won”, ami angolul azt jelenti, nyertem, nyertünk...

Egyszóval itt kínlódom a messziben és látom már lelki szemeimmel, hogy sokan már a műsorra várnak, ezért lassan befejezem. Itt vannak mindenféle szeizmográfok a földrengések mérésére, ha majd kicsit rezegni kezd a talaj, akkor már tudni fogom, hogy megkezdődött a tánc is. Aztán mire elül a báli öröm, én is hazatérhetek. A műsorhoz jó szórakozást, a vacsorához jó étvágyat, a tánchoz pedig hajlandó partnereket kívánok szeretettel:

Szöul, 2011. október 3.

Duffek Mihály